

Діброва

Яків Щоголів

Загула зелена діброва...
Діброва, діброва!
Все у тебе сумне: і твій гомін,
І твоя розмова.

Загуди мені, діброво, пісню,
Пісню, та такую,
Щоб згадав я щастя своє дитське
Й долю молодую.

Обізвалась темная діброва:
Козаче, козаче!
Од такої пісні жадна[1] гілка,
Жажен лист заплаче.

Молодая безсоромна мати
Люто проклинала
Щастя твоє дитське, долю твою бідну,
Як тебе рожала.

Потім твоє личко біле та хороше
Дощі обмивали,
Кучерявую головку вітри
Буйнії чесали.

Постривай, козаче, мій козаче
Ще тобі згадаю,
Як отруту дівчина варила
В зеленому гаю...

Бодай же ти, темная діброво,
Більше не гуділа,
Як ти мою головоньку бідну
Навік засмутила!

[1] Займенник "жадний" Я. І. Щоголів вживає в своїх поезіях у значенні "кожний".